

LESZEK MATELA

ABC

WAHADŁA

RADIESTEZJA
W PRAKTYCE

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
jeszcze lepsze jutro

LESZEK MATELA

ABC WAHADŁA

RADIESTEZJA
W PRAKTYCE

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
jeszcze lepsze jutro

Redakcja: Urszula Kowalewska-Pasek
Projekt okładki: Piotr Pisiak
Korekta: Alla Chrzanowska

© Copyright by Leszek Matela, Białystok, 1999.
Zdjęcia zawarte w książce są autorstwa © Leszka Mateli
© Copyright by Studio Astropsychologii, Białystok, 2001.
All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Wydanie XI
BIAŁYSTOK 2016
ISBN 978-83-7377-537-4

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
jeszcze lepsze jutro

15-762 Białystok
ul. Antoniuk Fabr. 55/24
85 662 92 67 – redakcja
85 654 78 06 – sekretariat
85 653 13 03 – dział handlowy – hurt
85 654 78 35 – www.talizman.pl – detal
sklep firmowy: Białystok, ul. Antoniuk Fabr. 55/20

Więcej informacji znajdziesz na portalu www.psychotronika.pl

PRINTED IN POLAND

Spis treści

Część pierwsza

1. I ty możesz zostać radiestetą	11
Pierwsze kroki z wahadłem dla każdego	11
1.1. Co to jest radiestezja?	11
1.2. Czym jest praca z wahadłem?	12
1.3. Warunki do pracy radiestezyjnej.....	13
1.4. Wybór wahadła do pierwszych ćwiczeń.....	14
1.5. Znalezienie własnej długości fali.....	15
1.6. Konwencja ruchów wahadła	16
1.7. Badania porównawcze promieniowań.....	19
1.8. Badanie uzdolnień radiestezyjnych	20
1.9. Lokalizacja stref geopatycznych przy pomocy wahadła	22
1.10. Badanie mocy promieniowania	27
1.11. Pomiar biowitalności.....	28
1.12. Badanie jakości wody.....	30
1.13. Pomiar głębokości cieku.....	31
1.14. Badanie kierunku przepływu wody.....	31
1.15. Jak znaleźć siatkę szwajcarską za pomocą wahadła?	32
1.16. Jak znaleźć siatkę diagonalną za pomocą wahadła?.....	36
1.17. Badanie mocy promieniowania układów promieniowań sieciowych	39
1.18. Znajdowanie promieniowania struktur geologicznych	41
1.19. Poszukiwanie promieniowań elektromagne- tycznych	43
1.20. Poszukiwanie promieniowań radioaktywnych	45

1.21. Określanie polaryzacji za pomocą wahadła.....	45
1.22. Badania polaryzacji ciała ludzkiego.....	48
1.23. Energie lewoskrętne i prawoskrętne	50
1.24. Badanie kolorów radiestezyjnych	51
1.25. Pomiary przy pomocy wahadła z fikcyjnym stożkiem.....	54
1.26. Technika długości chwytu nitki wahadła	56
1.27. Błędy w pracy z wahadłem i ich unikanie	59
1.28. Zestawienie czynników mogących powodować błędy w pracy z wahadłem	60
1.29. BHP pracy z wahadłem.....	61
1.30. Potwierdzanie i kontrola wskazań wahadła	63
1.31. Sprawdzanie wyników badań za pomocą testu kinezyjologicznego.....	64
1.32. Kiedy wahadło w rękach osoby obcej może zostać uszkodzone?.....	65

Część druga

2. Praca z wahadłem dla zaawansowanych	67
2.1. Podstawy pracy z biometrami	67
2.2. Kontrola żywności i napojów	69
2.3. Ustalanie płci płodu	70
2.4. Bezpośrednie szukanie tzw. „dobrego miejsca”	71
2.5. Sprawdzanie skuteczności działania odpromiennika	73
2.6. Poszukiwanie miejsc mocy z wahadłem	74
2.6.1. Badanie mocy promieniowania w miejscu mocy	75
2.6.2. Poszukiwanie ślepego źródła i cieków wznoszących się	78
2.6.3. Skrzyżowania układów promieniowań sieciowych w miejscu mocy.....	79
2.6.4. Badanie struktur geologicznych dookoła miejsca mocy	80

2.6.5. Pomiary stref geomantycznych ley-lines...	81
2.6.6. Lokalizacja promieniowania pierścieniowego	84
2.6.7. Poszukiwanie promieniowania gwiazdzistego	85
2.6.8. Lokalizacja aquatastów	86
2.7. Badanie promieniowania energetycznych kształtów i symboli.....	87
2.8. Lokalizacja blokad energetycznych	89
2.9. Sprawdzanie stanu równowagi energetycznej w kanałach akupunktury	89
2.10. Badanie ukrytych figur.....	92
2.11. Praca ze świadkiem radiestezyjnym i teleradiestezja	93
2.12. Lokalizacja cieków na planie.....	94
2.13. Teleradiestezyjne poszukiwanie złota	95
2.14. Badania zaimpregnowania biopolem	96
2.15. Przekazywanie sygnałów telepatycznych przy pomocy wahadła „Karnak”	97
2.16. Praca z wahadłem na świadka	98
 Część trzecia	
3. W kręgu wahadeł.....	101
Wahadła dla wszystkich.....	101
3.1. Wahadła egipskie	104
3.1.1. Wahadło „Karnak”	104
3.1.2. Wahadło „Izis”	105
3.1.3. Wahadło „Mer-Izys”	106
3.1.4. Wahadło „Ozyrys”	107
3.2. Wahadło uniwersalne.....	108
3.2.1. Jak posługiwać się wahadłem uniwersalnym?.....	110
3.2.2. Kolorowe wibracje poszczególnych organów	117

3.2.3.	Wahadło uniwersalne a czakramy	118
3.2.4.	Uwagi o pracy z wahadłem uniwersalnym.....	120
3.3.	Uniwersalny zestaw wahadeł Józefa Baja	121
3.3.1.	Komplet wahadeł „Ozyrys” z uniwersalnego zestawu (Ozyrys 1, Ozyrys 2, Ozyrys 3, Ozyrys 4 z akumulatorkiem i Ozyrys 5 Tele).....	123
3.3.2.	Wahadło neutralne z zestawu i jego zastosowanie.....	124
3.3.3.	Wahadło w pamięcią Baj II.....	124
3.3.4.	Wahadło profilaktyczne – WP	124
3.3.5.	Wahadło z akumulatorkiem Cu	125
3.3.6.	Wahadło z akumulatorkiem Fe	127
3.3.7.	Wahadło z akumulatorkiem Zn.....	127
3.3.8.	Wahadło z antymonem – Sb	127
3.3.9.	Wahadło z bizmutem – Bi.....	127
3.3.10.	Wahadło z bromem – Br	128
3.3.11.	Wahadło z chlorem – Cl	128
3.3.12.	Wahadło z chromem – Cr.....	128
3.3.13.	Wahadło z fluorem – F.....	128
3.3.14.	Wahadło z fosforem – P.....	129
3.3.15.	Wahadło z glinem – Al	129
3.3.16.	Wahadło z jodem – J	129
3.3.17.	Wahadło z kadmem – Cd	129
3.3.18.	Wahadło z kobaltem – Co	130
3.3.19.	Wahadło z krzemem – Si	130
3.3.20.	Wahadło z litem – Li	131
3.3.21.	Wahadło z magnezem – Mg	131
3.3.22.	Wahadło z manganem – Mn	132
3.3.23.	Wahadło z molibdenem – Mo.....	132
3.3.24.	Wahadło z potasem – K.....	132
3.3.25.	Wahadło z selenem – Se.....	133
3.3.26.	Wahadło z siarką – S	133

3.3.27.	Wahadło z sodem – Na.....	133
3.3.28.	Wahadło ze srebrem – Ag	134
3.3.29.	Wahadło z wanadem – V.....	134
3.3.30.	Wahadło z wapniem – Ca	134
3.3.31.	Wahadło z wolframem – W.....	134
3.3.32.	Wahadło ze złotem – Au.....	135
3.3.33.	Wahadło climactero.....	135
3.3.34.	Wahadło „jantar”	136
3.3.35.	Wahadło „kryształ górski”	136
3.3.36.	Wahadło „mumio” (mumijo).....	137
3.3.37.	Wahadło „propolis”	138
3.3.38.	Wahadło „sex”.....	138
3.3.39.	Wahadło „uña de gato” (koci pazur)	138
3.3.40.	Wahadło „wieczna młodość”	139
3.3.41.	Wahadło „żeń-szeń”	140
3.3.42.	Wahadła zapasowe z zestawu z miejscem na świadka	140
3.3.43.	Wahadło „Izis” z zestawu i jego zastosowanie	141
3.3.44.	Konserwacja i neutralizacja wahadeł z uniwersalnego zestawu	142
3.4.	Wahadła specjalistyczne Józefa Baja.....	142
3.4.1.	„Izis-Makro”	143
3.4.2.	„Ozyrys-Makro”	144
3.4.3.	Wahadło z melatoniną	146
3.4.4.	Wahadło z pau d’arco	147
3.4.5.	Komplet wahadeł z solami Schüsslera.	147
3.4.6.	Wahadło z esencjami ratunkowymi Bacha	151
3.4.7.	Wahadło M i M wzmocnione piramidką	152
3.4.8.	Wahadło z wkładem dolomitu wzmocnione piramidką.....	153
3.4.9.	Inne wahadła terapeutyczne Józefa Baja	154

3.5. Wahadło atlantydzkie OT.....	154
3.5.1. Stymulacja czakramów wahadłem OT	151
3.6. Dwustronne wahadło medialne Emmy Kunz...	158
4. Zakończenie	161
5. Bibliografia	163
5.1. Wybór książek dotyczących wahadlarstwa i radiestezji	163
5.2. Bibliografia ważniejszych artykułów Leszka Mateli omawiających zagadnienia radiestezji i tematy pokrewne	166
5.3. Bibliografia publikacji książkowych Leszka Mateli poświęconych radiestezji i zagadnieniom pokrewnym	169

I ty możesz zostać radiesteta

Pierwsze kroki z wahadłem dla każdego

1.1. Co to jest radiestezja?

Radiestezja jest dziedziną wiedzy pozwalającą człowiekowi na wgląd w niewidzialny świat wibracji wokół nas. Badania wskazują, że ponad 75% ludzi potrafi, po odpowiednim treningu, posługiwać się wahadłem. Moja książka ma za zadanie nauczyć Państwa tej umiejętności, bądź ją udoskonalić. W książce „ABC wahadła”, zarówno początkujący, jak i zaawansowani, mogą znaleźć przejrzyste informacje i wskazówki dotyczące pracy z wahadłem. Opanowanie techniki posługiwania się wahadłem wiąże się z obudzeniem zdolności do odczuwania i badania świata niewidzialnych energii wokół nas. Radiestezja jest metodą badawczą zajmującą się wykrywaniem i badaniem różnego rodzaju promieniowań i oddziaływań, niedostrzegalnych gołym okiem, a często nie dających się zarejestrować nawet najnowocześniejszą aparaturą pomiarową. Nie należy w niej dopatrywać się niczego magicznego ani sensacyjnego. Decydujący w radiestezji jest człowiek, jego wrażliwość, zdolność koncentracji i umiejętność interpretacji odbieranych sygnałów. Wahadło, podobnie jak różdżka, jest jedynie wskaźnikiem odbieranych sygnałów. Sam termin radiestezja wywodzi się od łacińskiego słowa *radius* (promień) i greckiego *aisthesis* (wrażliwość). Tak więc radiestezja to wrażliwość na różnego rodzaju promieniowania i związana z tym sztuka ich wykrywania. Termin radiestezja wprowadził do obiegu w latach trzydziestych francuski ksiądz-radiesteta **Alexis Bouly**. Przedtem mówiono o **rabdomancji** albo po prostu **różdżkarstwie** i **wahadlarstwie**.

1.2. Czym jest praca z wahadłem?

Ważne jest, aby od początku naszych kontaktów z praktyką radiestezyjną zdać sobie sprawę, iż najważniejszy w badaniach radiestezyjnych jest sam człowiek. To on właśnie spełnia rolę „urządzenia pomiarowego”, odbierającego różnego rodzaju promieniowania. Różdżka i wahadło pełnią tylko rolę wskaźników umożliwiających odczyt docierających do nas sygnałów. Zarówno do podświadomości człowieka, jak i sfery nadświadomości, dochodzi wiele informacji, które nie trafiają do sfery świadomej. Zakres odbieranej przez nas rzeczywistości może zostać znacznie poszerzony przez uświadomienie sobie tych sygnałów za pomocą metod radiestezyjnych. Najważniejsze jest odpowiednie zakodowanie sobie sposobu uświadamiania odbieranych informacji, czyli umówienie się z własną podświadomością lub nadświadomością. Najlepszymi radiestetami są właśnie ludzie, którzy posiadają dobry dostęp do swojej pod- i nadświadomości. Radiesteta nastawia się przede wszystkim na odebranie (jeśli się pojawia) określonych sygnałów oraz ustala, w którą stronę i w jakiej skali ma wychylać się różdżka lub obracać wahadło i co będzie oznaczała taka reakcja. Nie jest więc tak, że przyrząd potrafi reagować sam. Wychylenia różdżki czy obroty wahadła, powodowane są mimowolnymi drganiami ręki.

Fale elektromagnetyczne emitowane są przez wszystkie obiekty (martwą i żywą naturę) mające temperaturę powyżej zera bezwzględnego (-273° C). Wykorzystując to zjawisko zbudowano na potrzeby wojska tzw. radar pasywny. Tak więc radiesteci posiadają podobne właściwości do radaru pasywnego, polegające na selektywnym odbiorze wysyłanego promieniowania. Dzięki tej właściwości możliwe są zarówno poszukiwania geologiczne (ujęcia wodne, złoża minerałów), jak też odnajdywanie zaginionych osób i przedmiotów.

To tyle uwag ogólnych i teorii. Czytelników zainteresowanych sprawami teoretycznymi i badaniami naukowymi dotyczącymi zjawisk radiestezyjnych odsyłam do prac moich i innych autorów, zamieszczonych w bibliografii na końcu książki. W tej pracy najważniejsza jest praktyka. W pierwszym tomie naszej serii „ABC” skoncentrujemy się na praktycznych aspektach pracy z wahadłem. Rozpoczniemy od ćwiczeń podstawowych, następnie będziemy zwiększać stopień trudności, aż dojdziemy do zagadnień, które uzupełniają wiedzę nawet zaawansowanych radiestetów.

1.3. Warunki do pracy radiestezyjnej

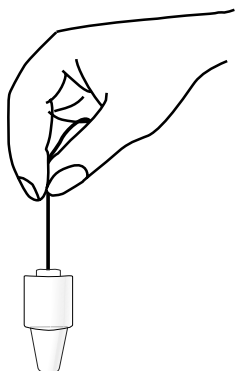
Do ćwiczeń z wahadłem musisz znaleźć spokojne miejsce. W czasie tych ćwiczeń przyjmij wygodną postawę, plecy wyprostuj, bez względu na to czy stoisz, siedzisz, czy przeprowadzasz badania idąc. Staraj się nie krzyżować nóg ani rąk. Oddychaj spokojnie i miarowo. Pogłębienie oraz wyregulowanie oddechu pozwala zwalczyć autosugestię i dekoncentrację a także zapobiega błędom w pracy radiestezyjnej. Nie śpiesz się wykonując ćwiczenia z wahadłem. Śpiesząc się, nie uzyskasz poprawnych wyników. Jeśli czujesz się zmęczony, odłóż wahadło i odpocznij, a dopiero jak zregenerujesz siły, przystąp do ćwiczeń.

Ilustr. 1. Pozycja radiestety przy pracy z wahadłem przy stole

1.4. Wybór wahadła do pierwszych ćwiczeń

Do podstawowych ćwiczeń radiestezyjnych dla początkujących najlepiej nadaje się proste, drewniane wahadło*. Najlepsze jest wahadło spiczaste, pomalowane na czarno. Jeśli jednak do pierwszych ćwiczeń nie będziemy dysponować gotowym, profesjonalnie wykonanym wahadłem, możemy je

Ilustr. 2. Wahadło wykonane z bezpiecznika elektrycznego

sporządzić samodzielnie. Używamy do tego zużytego bezpiecznika elektrycznego. Skierowujemy go spiczastym wierzchołkiem ku dołowi. Cienkim sztydłem robimy z obu stron otwory w blaszkach bezpiecznika oraz przeciągamy przez nie bawełnianą nitkę. Po przeciągnięciu zawiązujemy na nitce (przed blaszkami) supełki z obu stron, aby bezpiecznik nie suwał się po niej. Nitka winna mieć ok. 25–35 cm. Pamiętajmy, iż w radiestezji używany przyrząd nie pełni decydującej roli.

Wahadło, choćby wykonane z najdroższego kruszcu, samo nie będzie się poruszało. Pomiaru dokonuje zawsze człowiek, który potrafi wyćwiczyć w sobie umiejętność rejestracji niewidzialnych energii występujących w jego otoczeniu. To samo dotyczy sposobu odczytywania ruchów wahadła. Człowiek trzymający w ręku wahadło odbiera sygnały płynące z podświadomości, a w niektórych specyficznych sytuacjach też z nadświadomości. One właśnie powodują mimowolne

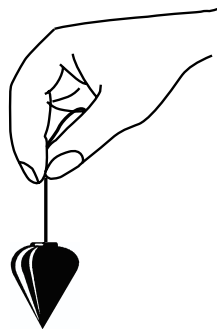
* Szeroki wybór wahań do nabycia w sklepie www.talizman.pl (przyp. wyd.).

drgania rąk przekładane na język ruchów wahadła. Co będą oznaczały ruchy prawo- i lewoskrętne, oscylacje lub krążenia ustala przed badaniami posługujący się wahadłem. Podkreślam to zdecydowanie, gdyż inaczej będzie nam trudno opanować podstawy radiestezji.

1.5. Znalezienie własnej długości fali

Pracę z wahadłem zaczynamy od lekkiego uderzenia go o brzeg stołu, ścianę lub jakiś mebel. Tak też kończymy pracę z wahadłem. Podczas pomiarów przy pomocy wahadła mamy do czynienia z różnymi energiami. Poprzez lekkie stuknięcie wahadła następuje jego oczyszczenie. Potrzebne to jest zarówno przed pracą z nim, jak i po. Pamiętajmy, aby zawsze w ten sposób zaczynać i kończyć nasze ćwiczenia.

Pierwszym krokiem, po rozładowaniu wahadła poprzez lekkie uderzenie, jest znalezienie własnej długości fali do pracy wahadlarskiej, czyli miejsca na nitce, w którym będziemy trzymali wahadło. W tym celu bierzemy lewą ręką wahadło tak, aby nitka zwisała w dół. Pod nitkę podkładamy prawą dłoń otwartą ku górze. Następnie układamy w niej nitkę wahadła w ten sposób, aby uniknąć jej poplątania. Zamykamy i obracamy dłoń do dołu. Kciukiem oraz palcem wskazującym prawej ręki chwytny nitkę tuż przy zawieszeniu wahadła, natomiast pozostałymi palcami chowamy ją w dłoni (*ilustr. 3.*). Wahadło trzymamy w odległości 2–3 cm nad otwartą lewą dłonią. Prawą rękę, trzymającą wahadło,

Ilustr. 3. Sposób trzymania wahadła

zginamy w nadgarstku i podobnie jak łokieć skierowujemy w dół. Rozluźniamy mięśnie, koncentrujemy się na czynności znalezienia najwłaściwszego dla nas miejsca do trzymania wahadła. Nastawiamy się na bierne oczekiwanie:

– w jakiej pozycji wahadło zacznie najlżej poruszać się w naszej ręce?

– gdzie znajduje się punkt na nitce odpowiadający długości naszej fali?

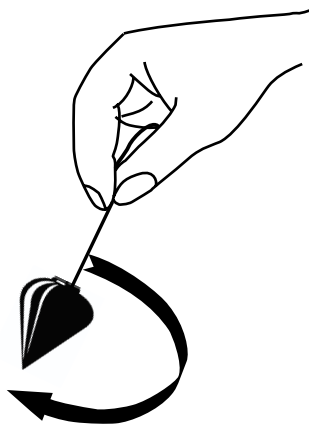
Powoli przesuwając palec wskazujący i kciuk prawej ręki wydłużamy zawieszenie wahadła. Zbliżając się do właściwego miejsca na nitce, wahadło zaczyna oscylować. W miarę wydłużania nitki natrafimy na punkt, w którym wahadło przejdzie do obrotów kołowych. W owym punkcie zawiązujemy węzełek na nitce, a jeśli wahadło posiada kolorowy koralik do zaznaczenia długości fali radiestety, przemieszczamy go po nitce do danego punktu. Taki punkt będzie stałym miejscem, w którym będziemy trzymali wahadło. Ćwiczenie powtarzamy, aby upewnić się czy rzeczywiście znaleźliśmy najwłaściwsze miejsce na nitce. Może się zdarzyć, iż wahadło w więcej niż jednym miejscu „chodzi” lekko. Wówczas porównujemy kilka punktów przy założeniu: w punkcie odpowiadającym naszej długości fali wahadło obraca się najintensywniej. Właśnie owe miejsce na nitce zaznaczamy. Znalezienie owego miejsca nie tylko potwierdzi nasze zdolności radiestetyczne, ale i wskaże długość fali własnej.

1.6. Konwencja ruchów wahadła

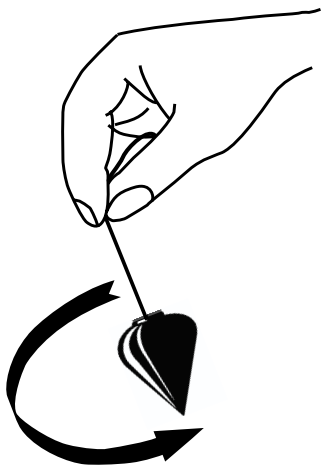
Do naszych ćwiczeń z wahadłem powinniśmy wybrać spokojne miejsce, w którym łatwo o skupienie uwagi i koncentrację. Pierwsze ćwiczenia wykonujemy siedząc z wahadłem przy biurku lub przy stole. Rękę z wahadłem trzymamy w powietrzu. Możemy też łokieć prawej ręki oprzeć na stole, a lewą

położyć na biurku. (Osoby leworęczne niech doświadczalnie sprawdzą, w jakiej ręce powinny trzymać wahadło, aby było to dla nich wygodniejsze.) Spróbujmy, w jakiej pozycji ruchy naszego wahadła są swobodniejsze. Lewą ręką będziemy dotykali badanego przedmiotu. Po ćwiczeniach w pozycji siedzącej spróbujmy pracować z wahadłem w pozycji stojącej. Pamiętajmy o wyprostowaniu kręgosłupa i rozluźnieniu mięśni.

Najpierw musimy poćwiczyć krażenia wahadła. W radieściej niezwykle ważną rzeczą jest ustalenie już od pierwszego ćwiczenia swojej własnej konwencji, a więc umówienie się jak gdyby z wahadłem, co będą wyrażać jego poszczególne ruchy i jak należy je interpretować. Przyjmuje się na ogół, że ruch zgodny ze wskazówkami zegara będzie oznaczał odpowiedź: **tak**, a przeciwny do ruchu wskazówek zegara odpowiedź: **nie**. Nadajmy wahadłu ruch oscylacyjny. Spróbujmy zadać pytanie, na które znamy odpowiedź. Najpierw pytanie na: *tak*, a potem pytanie na *nie*. Powiedzmy, że ktoś lubi zupę pomidorową. Zadajemy pytanie: *czy lubię zupę pomidorową?* Wahadło z oscylacji winno przejść do krażenia zgodnie ze wskazówkami zegara, bo taki ruch przyjęliśmy, gdy odpowiedź będzie brzmiała: *tak* (ilustr. 4.). Z kolei ktoś stanowczo nie lubi np. kaszanki. Zadajemy więc pytanie: *czy lubię kaszankę?* Jeśli odpowiedź brzmi: *nie*, wahadło winno przejść od oscylacji do obrotów przeciwnych do wskazówek zegara, czyli według ustalonej wcześniej kon-

Ilustr. 4. Obroty wahadła zgodne ze wskazówkami zegara, jako potwierdzenie

Ilustr. 5. Obroty wahadła przeciwne do ruchu wskazówek zegara, jako zaprzeczenie

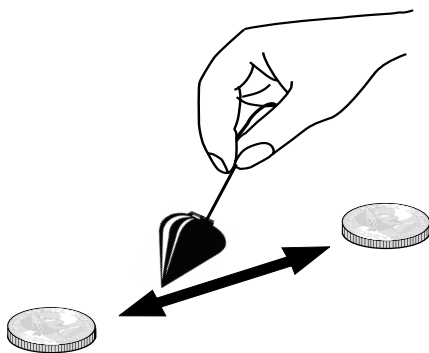
wencji (*ilustracja 5.*). Ruchy koliste wskazują jednoznaczną odpowiedź na *tak* lub na *nie*. Ruchy eliptyczne wskazują na odpowiedź mniej pewną: *nie całkiem, trochę, niekiedy* itp. Z kolei bezruch wahadła mówi o braku odpowiedzi lub o źle postawionym pytaniu. Można ustalić dowolną konwencję ruchów. Nie powinno się jej jednak potem zmieniać. Osoby, które przyzwyczyły się do innej konwencji, mogą pozostać przy wyuczonej wcześniej interpretacji wskazań wahadła, jeśli stosowana jest ona przez nie od dawna i daje prawidłowe

wyniki w pracy radiestezyjnej. Jeśli te warunki nie są spełnione, warto zadać sobie nieco trudu i przyzwyczyać się do podanej wyżej konwencji, którą stosuje większość radiestetów. Ta sama uwaga dotyczy osób leworęcznych.

Powtórzmy poprzednie ćwiczenie, pytając o różne rzeczy i obserwujmy ruchy wahadła. Najpierw pytania winny dotyczyć kwestii, w których znamy odpowiedź na pytanie, a następnie spraw, co do których nie znamy odpowiedzi, ale możemy je łatwo sprawdzić i zweryfikować. Pamiętajmy, że pytania trzeba redagować w ten sposób, aby wahadło mogło odpowiadać **tak** lub **nie**. Gdy zakodujemy już sobie sposób odpowiadania poprzez wahadło, możemy przejść do innych ćwiczeń. Ważna jest wola bierna, nastawienie się na odbiór. Inaczej można zmusić wahadło do różnych ruchów i wyniki nie będą miarodajne.

1.7. Badania porównawcze promieniowań

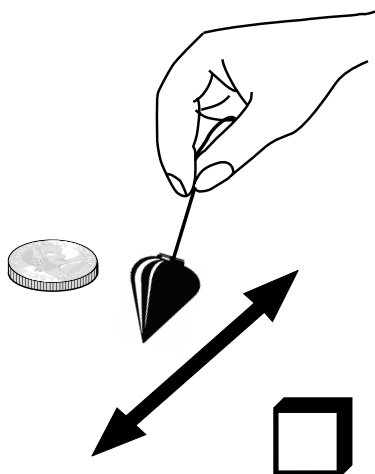
W ćwiczeniu tym spróbujemy zbadać wahadłem czy istnieje promień harmonii (zwany też promieniem zgodności, bądź promieniem łączącym), czy nie. Promień tego rodzaju łączy dwie identyczne substancje. Promień harmonii wskazuje też na korzystne oddziaływanie pomiędzy dwoma obiektami. Najpierw sprawdzimy przy pomocy wahadła istnienie promienia harmonii pomiędzy dwiema monetami jednozłotowymi. W tym celu kładziemy przed sobą na stole, oddalone od siebie o ok. 30–40 cm, dwie monety jednozłotowe. Nadajemy wahadłu ruch okrężny. Trzymamy przez chwilę krążące wahadło raz nad jedną, raz nad drugą monetą. W ten sposób rozpoznajemy wibracje dwóch badanych obiektów. Następnie zaś

Ilustr. 6. Ruchy wahadła łączące dwa badane obiekty pokazują zgodność promieniowań

umieścimy wirujące wahadło w połowie odległości pomiędzy leżącymi monetami (*ilustr. 6*). Przed badaniem przyjmujemy założenie, że promień harmonii wskazują oscylacyjne ruchy wahadła łączące dwa badane obiekty. Natomiast ruchy poprzeczne, odgradzające niejako badane obiekty, pokażą występowanie dysharmonii między nimi. Naszą myśl koncentrujemy na pytaniu: *pokaż poprzez ruchy wahadła czy istnieje promień harmonii między badanymi obiektami, czy nie?*

Powtarzamy ćwiczenie, tym razem kładąc na stole dwa różne obiekty, np. monetę i pudełko zapalek. Ponownie wyko-

Ilustr. 7. Ruchy wahadła pokazujące brak zgodności promieniowań dwóch badanych obiektów

naszego organizmu? i obserwujemy ruchy wahadła. Zakładamy, że przy ruchach podłużnych, łączących dłoń i testowaną substancję, odpowiedź będzie znaczyła „tak”, a przy ruchach poprzecznych „nie”. (Ćwiczenia na testowanie produktów spożywczych dla radiestetów z pewnym już doświadczeniem podają w rozdziale 2.2.)

Uwaga: pamiętajmy, że niezaaawansowany w praktyce paramedycznej radiestet nie powinien opisaną metodą dobierać leków ani sobie, ani tym bardziej osobom postronnym.

1.8. Badanie uzdolnień radiestezyjnych

W radiestezyjce ważna jest umiejętność oceny uzdolnień radiestezyjnych. Aby zmierzyć własne zdolności radiestezyjne, lewą rękę przykładamy bokiem do splotu słonecznego.

Nadajemy wahadłu ruch oscylacyjny. Zadajemy pytanie, *jakie są moje aktualne uzdolnienia radiestezyjne (ilustr. 8).* Odpowiedź uzyskamy licząc pełne obroty wahadła. Proponuję przyjąć następującą skalę:

od 0 do 15 obrotów – brak
wrażliwości radiestezyj-
nej,

od 16 do 30 obrotów
– wrażliwość słaba,

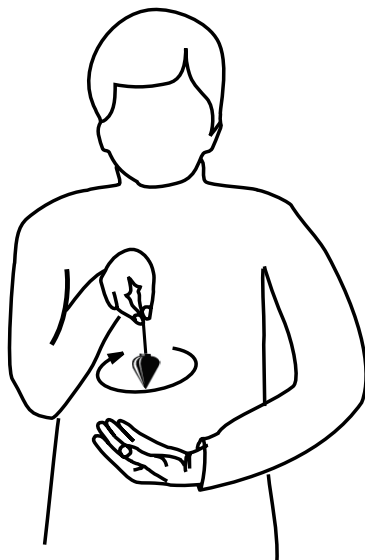
od 31 do 60 obrotów
– wrażliwość średnia,

od 61 do 99 obrotów
– wrażliwość dobra,

powyżej 100 obrotów
– wrażliwość bardzo dobra.

Przy słabej wrażliwości radiestezyjnej można wykonywać jedynie proste pomiary wahadłem. Próby z wahadłem są udane, jeżeli wrażliwość wynosi powyżej 20 obrotów, a z różdżką powyżej 30 obro-

tów. Pamiętajmy, że mierzymy wrażliwość aktualną, która rozwija się poprzez medytację, ćwiczenia uwrażliwiające i sam fakt, że zajmujemy się radiestezją i wykonujemy próby i ćwiczenia praktyczne. Gdy nabierzemy nieco wprawy, możemy spróbować dokonać pomiaru wrażliwości radiestezyjnej innych osób. W tym celu najlepiej poprosić badaną osobę, aby położyła swoją prawą dłoń na naszym lewym ramieniu, a my z kolei skierowujemy naszą lewą dłoń na jej splot słoneczny. Po zadaniu pytania o wrażliwość radiestezyjną zaczynamy liczyć pełne obroty wahadła. Przystajemy liczyć, gdy wahadło zacznie wyhamowywać, przechodząc od okrążeń do ruchów eliptycznych.

Ilustr. 8. Sposób badania własnej wrażliwości radiestezyjnej

Po kilku próbach wyraźnie odczujemy moment wyhamowania. To będzie sygnał z naszej podświadomości: oto liczbowa odpowiedź na twoje pytanie. Często błędem popełnianym przez początkujących przy tego rodzaju pomiarach jest oczekiwanie, że wahadło, przy odpowiedniej liczbie, zatrzyma się samo. Nagłe i całkowite wyhamowanie ruchów wahadła byłoby zaprzeczeniem praw fizyki. Nie oczekujmy tego. Obserwujmy moment wyhamowania, drgnięcie wahadła czy zmianę jego ruchów.

Pamiętajmy, że odpowiednia wrażliwość radiestezyjna jest tylko jednym z warunków zapewniających sukces w posługiwaniu się wahadłem. Często najlepiej jest, gdy dana osoba posiada wrażliwość średnią, a przy tym wyrobioną umiejętność właściwego, mentalnego dostrajania się do poszukiwanych częstotliwości. Z radiesteta jest podobnie jak z odbiornikiem radiowym, w którym to duża czułość przy niewłaściwej selektywności sprawia, że wszystkie stacje odbieramy naraz i z takiego odbiornika nie ma pożytku.

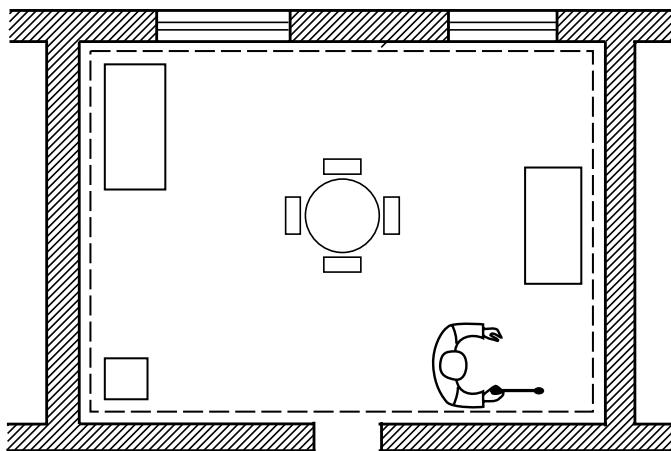
Przynajmniej przed przystąpieniem do trudniejszych ćwiczeń sprawdzaj swoją aktualną wrażliwość radiestezyjną. Jeżeli w danym dniu jest ona znacznie osłabiona, lepiej pracę z wahadłem przenieść na inny czas, kiedy rezultaty naszych badań i ćwiczeń będą pewniejsze.

1.9. Lokalizacja stref geopatycznych przy pomocy wahadła

Po opanowaniu czterech wcześniejszych ćwiczeń, możemy przejść do prób lokalizacji tzw. stref geopatycznych, czyli obszarów oddziałujących negatywnie na organizmy żywe. Najsilniejsze strefy geopatyczne tworzą się nad żyłami wodnymi. Liczne badania wykazały, że długotrwałe przebywanie w takich strefach jest szkodliwe. Lokalizujemy brzoги stref

geopatycznych, które pokrywają się z brzegami żył wodnych. Reakcja wahadlarska następuje w momencie, gdy ze strefy neutralnej wchodzimy w strefę zapromieniowaną.

Aby zlokalizować przebieg stref geopatycznych, bierzemy wahadło do prawej ręki, natomiast lewą trzymamy ugiętą w łokciu i skierowaną spodem dłoni ku ziemi. Traktujemy ją jako rodzaj anteny. (Osoby leworęczne powinny ustalić indywidualnie, w której ręce mają trzymać wahadło.) Nadajemy wahadłu ruch oscylacyjny i zaczynamy poruszać się wzdłuż linii pomiarowej, którą może być ściana pokoju lub granica działki. Przyjmujemy konwencję, że gdy wahadło zacznie

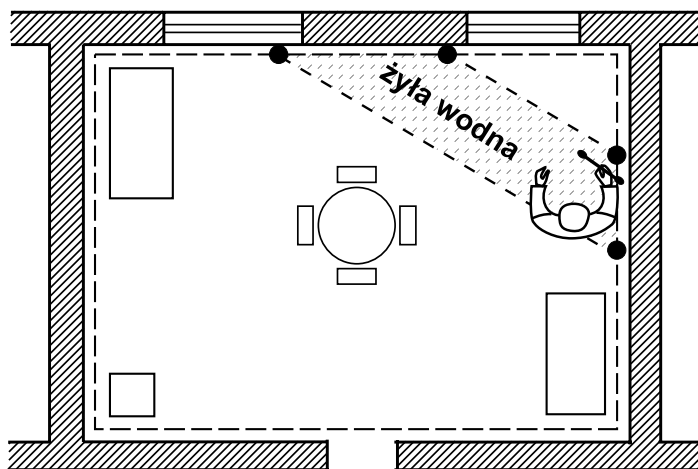
Ilustr. 9. Obwód czworokąta tworzy linie pomiarowe

krążyć, wkroczyliśmy na brzeg żyły wodnej (decydujące jest przekroczenie przez naszą lewą dłoń linii brzegowej). Wówczas zatrzymujemy się i zaznaczamy początek cieku. Można to uczynić przy pomocy kredy, wbitego palika, czy umieszczenia w danym miejscu jakiegoś przedmiotu.

Pamiętajmy, aby poruszać się na badanym terenie wzdłuż wyznaczonych linii pomiarowych (*ilustr. 9.*), po obwodzie pomieszczenia lub działki. Jeśli mamy większą powierzchnię do zbadania, wyznaczamy dodatkowe linie pomiarowe, dzielące badany teren na mniejsze pola.

Gdy podczas badań wahadło od oscylacji przechodzi do krażeń, jest to jedynie znak, że przekroczyliśmy brzeg cieką. Jeszcze musimy ustalić przebieg cieką. Jeśli na kilku liniach pomiarowych zaznaczymy punkty przecięcia brzegów cieką, to wystarczy je połączyć, a w ten sposób uzyskamy przebieg cieką. Pamiętajmy, że nie musi on być wcale prostopadły do linii, wzdłuż której poruszamy się. Często zdarza się, że brzeg żyły wodnej przekraczamy pod kątem (*ilustr. 10.*).

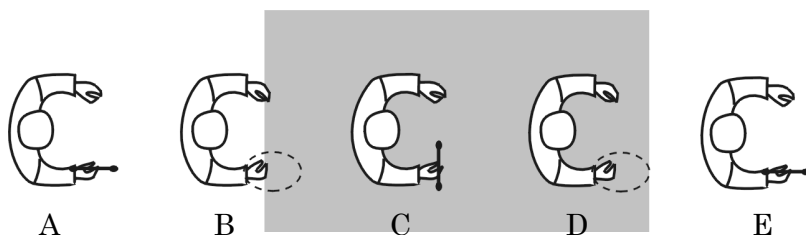
Prócz łączenia punktów przecięcia brzegów cieką, istnieje jeszcze jeden sposób wyznaczania kierunku jego przepływu. Najpierw wyznaczamy punkt, w którym przekraczamy brzeg cieką, idąc po obwodzie badanego pomieszczenia bądź działki. Czynimy to w taki sposób, jak to opisałem na początku tego

Ilustr. 10. Sposób wyznaczania przebiegu cieką poprzez łączenie punktów przecięcia jego brzegów wyznaczonych za pomocą wahadła

ćwiczenia. Następnie, gdy znajdziemy się na cieku, jeszcze raz ponawiamy pytanie: *czy znajduję się teraz na żyłce wodnej?* Przyjmujemy konwencję mentalną, że krażenie wahadła zgodnie ze wskazówkami zegara, będzie potwierdzeniem, natomiast w przeciwną stronę zaprzeczeniem. Gdy wahadło jeszcze krąży, nie wyhamowujemy jego ruchów i stawiamy przed sobą kolejne zadanie.

Po wyznaczeniu brzegów cieku, musimy ustalić jaki jest kierunek jego przyływu. Stojąc na cieku nadajemy wahadłu ruch okrężny i polecamy, aby wskazało ono kierunek jego przepływu. Wahadło poprzez oscylacje winno wskazać ten kierunek. Gdy kierunek cieku zostanie pokazany, jeszcze raz pytamy: *czy a pewno znajdujemy się na cieku?* Jeśli tak, wahadło zacznie ponownie krążyć. Wówczas musimy znaleźć miejsce, w którym ciek kończy się.

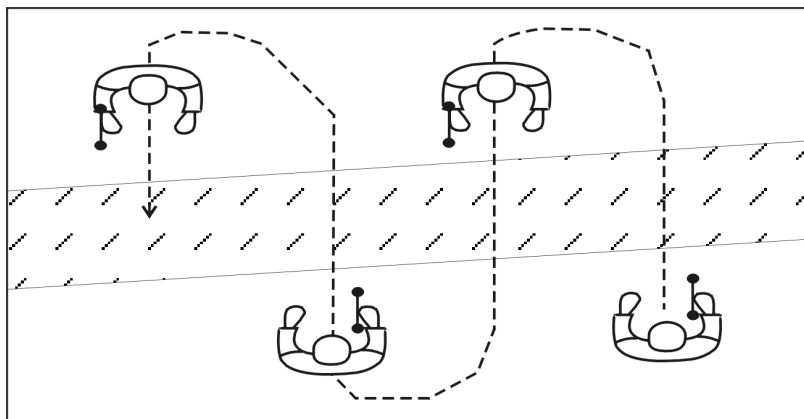
Ilustr. 11. Ruchy wahadła w czasie przekraczania strefy geopatycznej

- A – wahadło pokazuje brak promieniowania geopatycznego,*
- B – przy przekraczaniu brzegu strefy wahadło zaczyna krążyć,*
- C – wahadło po zadaniu pytania pokazuje kierunek przepływu cieku,*
- D – upewniamy się czy jeszcze znajdujemy się na cieku,*
- E – wahadło poprzez oscylacje pokazuje, że minęliśmy brzeg cieku i przeszliśmy do strefy neutralnej.*

Po kilku udanych ćwiczeniach skracamy nieco procedurę badań strefy geopatycznej przy pomocy wahadła. Po znale-

zieniu brzegu cieku od razu pytamy o kierunek przepływu. Następnie zaś odnajdujemy drugi brzeg. Procedurę pokazuje ilustracja 11.

Dobrze, abyśmy dodatkowo, używając innego sposobu, sprawdzili przebieg cieku i jego szerokość. W tym celu możemy poruszać się po ciekku ruchem wężykowym (*ilustr. 12*). Gdy będziemy przekraczali brzeg ciekku, wahadło będzie przechodzić od krażeń do oscylacji. W ten sposób możemy

Ilustr. 12. Poruszanie się wzdłuż ciekku ruchem wężykowym pomaga ustalić jego przebieg

wytyczyć przebieg ciekku na dłuższym odcinku.

Uważajmy na pasma promieniowania geopatycznego przebiegające zgodnie ze stronami świata. Nie pomyłmy w takim wypadku ciekku z siatką szwajcarską, co się niestety dość często zdarza początkującym. (Jak odróżnić siatkę od ciekku opisuję w podrozdziale dotyczącym wykrywania siatki szwajcarskiej.)

1.10. Badanie mocy promieniowania

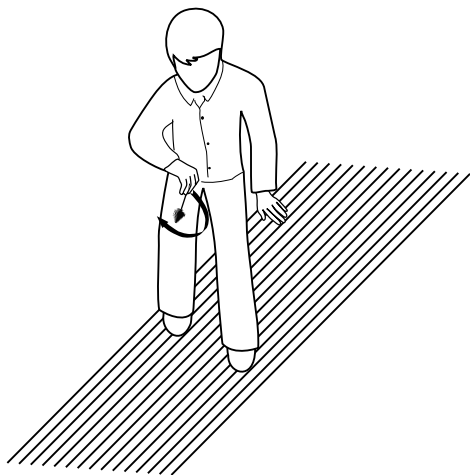
Moc promieniowania może być liczona w skali 10-stopniowej albo też w bardziej precyzyjnej i uniwersalnej skali Bovisa. W pierwszej ze skal każdy pełny obrót wahadła oznacza jeden stopień. Intensywność promieniowania w tej skali wygląda następująco:

- skrzyżowanie żył wodnych 8–10,
- silny ciek 7–8,
- słabszy ciek 4–6,
- skrzyżowanie pasm siatki szwajcarskiej 3,
- pojedyncze pasmo siatki szwajcarskiej 1.

Znajdujemy strefę promieniowania. Stojąc na niej nadajemy wahadłu ruch oscylacyjny. Zadajemy pytanie: *jakie jest natężenie promieniowania w danym miejscu liczone w skali dziesięciostopniowej?* Wahadło przejdzie do obrotów, a my zaczynamy liczyć. Ruch wyhamowujący wahadła, objawiający się przejściem od ruchu obrotowego do eliptycznego, a następnie oscylacji oznacza koniec liczenia. Nie przegapmy tego momentu. Wahadło zaczyna wyhamowywać, a my natychmiast przestajemy liczyć.

Znacznie bardziej precyzyjna od skali dziesięciostopniowej jest skala Bovisa. Zakłada się w niej, że 6500 jednostek oznacza wartość bioenergetyczną terenu, odpowiadającą promieniowaniu organizmu człowieka zdrowego. Niektórzy jednostki w tej skali przyporządkowują angstremom (wielkość fizyczna określająca długość fali ($1 \text{ A} = 10^{-10} \text{ m}$)). Wartości poniżej 6500 oznaczają niekorzystne oddziaływanie terenu (czym bliżej zera tym gorzej), natomiast 6500 i powyżej oddziaływania korzystne.

Żyła wodna posiada w skali Bovisa ok. 1500–750, skrzyżowanie żył poniżej 1000 jednostek. Optymalne warunki życia dla

Ilustr. 13. Radiesteta podczas badania mocy promieniowania cieku

człowieka umieszcza się więc w granicach 6500–8000 jednostek.

Stawiamy sobie zadanie: *jaka jest wartość energetyczna danego miejsca, liczona w jednostkach Bovisa?*

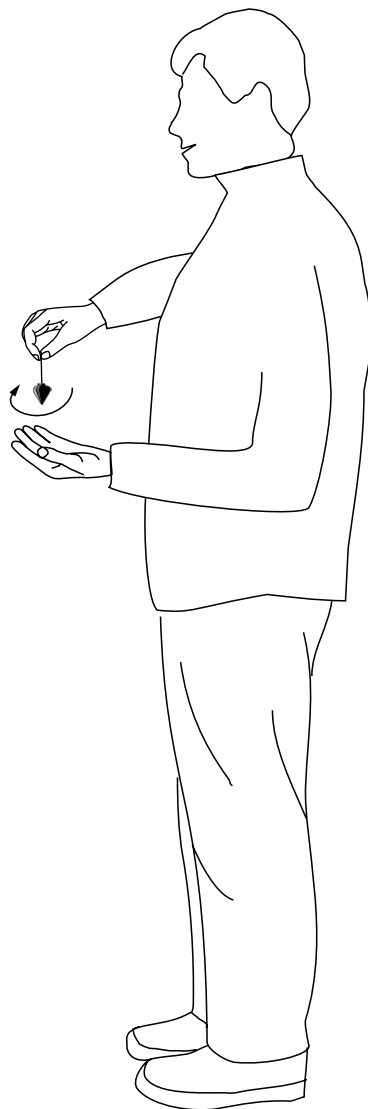
Przyjmujemy założenie, że jeden pełny obrót wahadła będzie oznaczał 100 jednostek. Tak więc kiedy warunki energetyczne badanego terenu będą w normie i wyniosą np.

6500 jednostek Bovisa, wahadło obróci się 65 razy.

1.11. Pomiar biowitalności

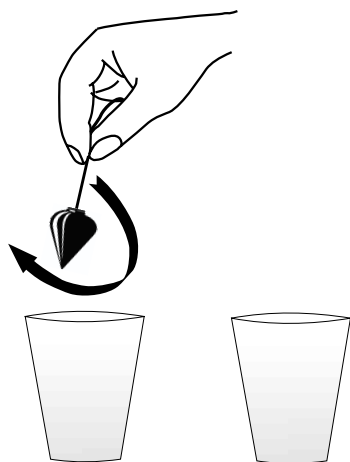
Opierając się na skali Bovisa możemy również dokonywać pomiarów biowitalności. Tego typu pomiary są bardzo przydatne dla każdego człowieka. Stanowią nieocenioną pomoc w ustaleniu aktualnego stanu zdrowotnego, w ocenie sił witalnych, przebiegu leczenia itp. Wychodzimy z założenia, że ogólne promieniowanie ciała zdrowego człowieka wynosi 6500 jednostek. Wartości poniżej tego progu świadczą o osłabieniu organizmu, a powyżej o jego aktualnie dobrej kondycji. Najpierw ćwiczymy skróconą wersję badania. Zadajemy pytanie: *czy moja aktualna biowitalność wynosi 6500 lub więcej?* Ruchy prawoskrętne (zgodne ze wskazówkami zegara) będą oznaczały, że tak. Natomiast w przeciwną stronę pokazują, że nasza aktualna witalność spadła poniżej 6500 jednostek.

Trzymanemu nad lewą dłonią wahadłu nadajemy ruch oscylujący i czekamy na odpowiedź. Gdy będziemy chcieli ustalić dokładniejsze dane, przyjmujemy następującą procedurę: najpierw liczymy tysiące. Wahadło zaczęło hamować powiedzmy przy 6 obrotach, a więc uzyskaliśmy 6000 jednostek. Następnie liczymy setki, aż do sygnału wyhamowywania. Załóżmy, że pojawił się on po 6 obrotach, czyli 600 jednostkach. Mamy więc 6600 jednostek i teraz liczymy dziesiątki. Hamowanie obrotów wahadła wypadło np. przy 3 obrotach (30 jednostek), czyli uzyskaliśmy 6630. Zaczynamy teraz liczyć jednostki. Wypadło np. 8 obrotów. A więc nasza aktualna biowitalność jest wysoka i wynosi 6638 jednostek w skali Bovisa. Taką samą procedurę możemy zastosować przy wszelkich innych badaniach ilościowych oraz jakościowych z wykorzystaniem wahadła. Inną możliwością jest posłużenie się biometrem (*patrz rozdział 2.1*).

Ilustr. 14. Sposób pomiaru biowitalności własnej radiestety

1.12. Badanie jakości wody

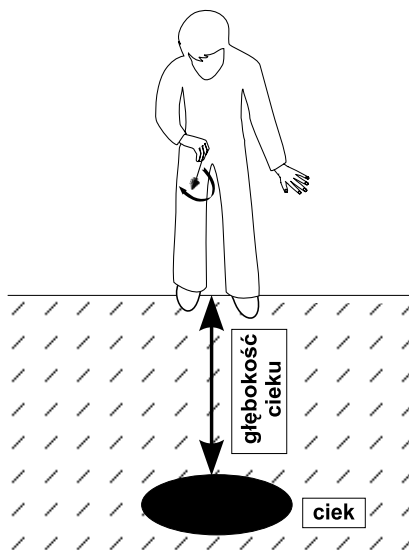
Ilustr. 15. Sposób badania jakości wody

Ważnym zadaniem radiestety bywa określenie jakości zlokalizowanego ujęcia wody. Zanim przystąpimy do badania ujęcia wody, przećwiczmy najpierw określanie jakości płynów. W tym celu bierzemy dwie jednakowe szklanki, które w równej ilości napełniamy wodą. Wodę w jednej ze szklanek osolimy. Zamieniamy ustawienie szklanek tak, abyśmy nie wiedzieli, która z nich zawiera słoną wodę. Następnie trzymając wahadło nad jedną ze szklanek, nadajemy mu ruch oscylacyjny i zadajemy pytanie: *czy to jest woda osolona?* Ruch prawoskrętny, czyli zgodny z ruchem wskazówek zegara będzie oznaczał potwierdzenie, natomiast ruch lewoskrętny, czyli przeciwny do ruchu wskazówek zegara, zaprzeczenie. Po uzyskaniu odpowiedzi przenosimy wahadło nad następną szklankę i ponawiamy pytanie. Zaraz po przeprowadzeniu badania sprawdzamy czy nasza diagnoza była prawidłowa.

Gdy opanujemy już to ćwiczenie, możemy przejść do określania jakości wody z podziemnego ciekłu. Nadajemy wahadłu ruch oscylacyjny i koncentrujemy się na pytaniu: *czy woda z tego ciekłu nadaje się do picia?* Konwencja odpowiedzi, jak w poprzednim ćwiczeniu – ruch prawoskrętny potwierdzenie, ruch lewoskrętny – zaprzeczenie.

1.13. Pomiar głębokości ciek

W kolejnym ćwiczeniu będziemy określać głębokość ciek. Najlepiej takie ćwiczenie przeprowadzać niedaleko studni. W takim wypadku licząc kręgi, będziemy mogli sprawdzić prawidłowość naszych badań. Każdy obrót wahadła będzie oznaczał metr głębokości. Najpierw głębokość ciek od powierzchni ziemi do lustra wody. Nadajemy wahadłu ruch oscylacyjny po czym zadajemy pytanie: *jaka jest odległość w metrach od moich stóp do lustra wody?* Liczba pełnych obrotów wskaże na odpowiedź, którą następnie możemy zweryfikować.

Ilustr. 16. Sposób określania głębokości ciek

1.14. Badanie kierunku przepływu wody

Przećwiczmy teraz określanie kierunku, z którego napływa woda. W tym celu stanmy na środku wcześniej zlokalizowanego ciek. Ustawiamy się wzdłuż ciek. Nadajemy wahadłu ruch okrężny i wydajemy polecenie: *pokaż jaki jest kierunek przepływu żyły wodnej!* Wahadło powinno przejść od krążeń do oscylacji pokazujących, jak przepływa ciek. Podejmijmy tego rodzaju próby w kilku miejscach ciek. Należy oczekiwać podobnego wyniku.

Ilustr. 17. Badanie kierunku przepływu wody

my wzdłuż cieką i wyciągamy lewą rękę. Wahadłu nadajemy ruch oscylacyjny i zadajemy pytanie: *czy w kierunku mojej ręki napływa woda?*

Jeśli ciek napływa w stronę wyciągniętej ręki, wahadło wykona obroty prawoskrętne, zgodne ze wskazówkami zegara. Natomiast jeśli woda napływa z odwrotnej strony, wahadło będzie krążyło w przeciwną stronę.

1.15. Jak znaleźć siatkę szwajcarską przy pomocy wahadła?

Siatka szwajcarska (zwana też siatką globalną) jest rodzajem promieniowania tworzącego regularne sieci o bokach 2 na 2,5 m (2 m na kierunku północ-południe) i grubości ścian ok. 21 cm. Siatka szwajcarska jest wypadkową promieniowania ziemskiego i kosmicznego. Dotychczas przeprowa-

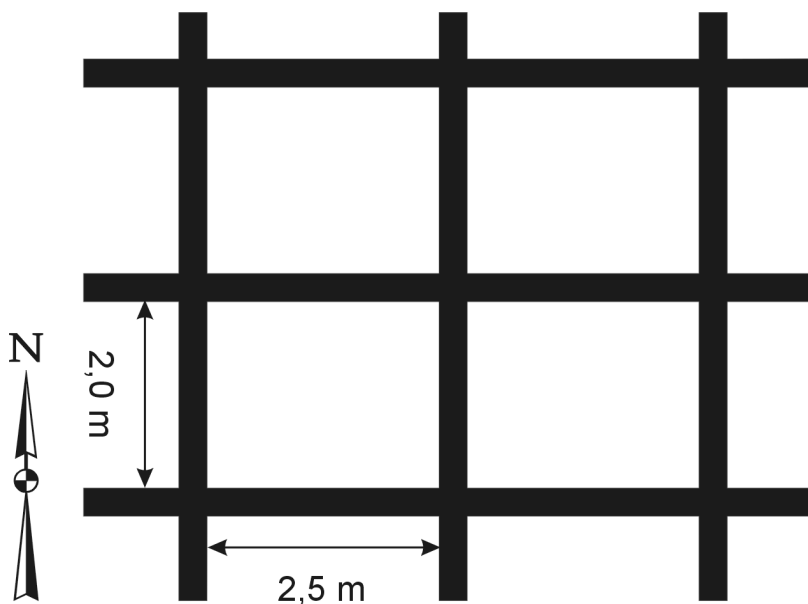
Następnym naszym zadaniem będzie ustalenie, skąd napływa woda. Często bywa, że ciek spływa w kierunku spadku terenu lub do jakiegoś zbiornika wodnego. Nie jest to jednak stuprocentową regułą, a poza tym na terenach płaskich oraz równinnych obserwacja ukształtowania terenu do tego celu nie przydaje się. Użyjmy więc metody radiestezyjnej. Staje-

dzone badania wskazują jednoznacznie na jej niekorzystne oddziaływanie na zdrowie człowieka. Dotyczy to szczególnie skrzyżowań pasm siatki. Najbardziej niekorzystne jest, jeżeli skrzyżowanie pasm siatki pokrywa się ze strefą geopatyczną nad żyłą wodną. Siatka szwajcarska występuje wszędzie. Chodzi o takie ustawienie miejsca do spania czy biurko, aby skrzyżowanie siatki omijało śpiącą, bądź siedzącą osobę, a jeśli to całkowicie nie będzie możliwe, aby nie wypadło na narządach wewnętrznych człowieka (np. mózgu, sercu, płucach, żołądku lub też organach płciowych). Do naszych badań przygotowujemy kilka kwadracików wyciętych z kartonu o bokach 21 na 21 cm. Przy ich pomocy będziemy zaznaczać zlokalizowane skrzyżowania siatki.

Aby wyznaczyć przebieg siatki szwajcarskiej, należy najpierw ustalić przy pomocy kompasu ukierunkowanie stron świata. Następnie nadajemy wahadłu ruch oscylacyjny i poruszamy się wzdłuż linii północ-południe. Idziemy koncentrując się na zadaniu: *gdzie znajduje się pasmo siatki szwajcarskiej?* Przyjmujemy założenie, że gdy przód naszego ciała przekroczy pasmo siatki, wahadło przejdzie od oscylacji do ruchów okrężnych. Proponuję przyjąć taką metodę badań, która umożliwi koncentrację wyłącznie na wyszukaniu przy pomocy wahadła skrzyżowań siatki szwajcarskiej i to tylko w obrębie miejsca do spania, biurka, fotela do wypoczynku, miejsca do zabaw dziecka, warsztatu pracy itp. Szukanie siatki w całym mieszkaniu wyczerpuje niepotrzebnie siły radiestety i nie jest przydatne w praktyce, skoro siatka występuje wszędzie, a groźne są tylko jej skrzyżowania w miejscach dłuższego przebywania.

Trzeba pamiętać, że pojedyncze pasmo siatki ma tylko 21 cm szerokości. W związku z tym należy poruszać się podczas badań powoli. Gdy pojawi się pierwsza reakcja radiestetyczna (wahadło zacznie przechodzić od oscylacji do obrotów), należy cofnąć się o pół kroku i sprawdzić jeszcze raz czy reakcja

wystąpi ponownie przy przekraczaniu pasma. Dopiero wtedy zaznaczamy metrówką lub sznurkiem. Pamiętajmy, że zlokalizowaliśmy pasmo siatki szwajcarskiej przebiegające prostopadłe do kierunku, w którym się poruszaliśmy, a więc do osi północ–południe. Prostopadłe do tej osi (sprawdzając na kompasie) kładziemy też wspomnianą metrówkę lub sznurerek. Następnie poruszamy się wzdłuż zlokalizowanego przed chwilą pasma siatki. Idziemy więc wzdłuż osi wschód–zachód. Wahadłu nadajemy ruch oscylacyjny i koncentrujemy się na

Ilustr. 18. Siatka szwajcarska

pytaniu: *gdzie jest położone poprzeczne pasmo siatki szwajcarskiej?* Pamiętajmy, aby przemieszczać się obok pasma. Gdy będziemy szli w czasie badań po paśmie, wahadło będzie się obracać się cały czas i nie uda nam się zlokalizować pasma poprzecznego siatki. Kiedy wahadło przejdzie od oscylacji

STUDIO
ASTROPSYCHOLOGII
www.studioastro.pl

Leszek Matela – popularny nie tylko w Polsce autor wielu książek, badacz zjawisk nieznanych, a przede wszystkim niekwestionowany autorytet świata radiestezji. Jednym z efektów jego pracy w tej dziedzinie jest publikacja „Jak korzystać z energii miejsc mocy”.

To już X wydanie „ABC Wahadła”, co jest niezbitym dowodem na to, że autorowi udało się w sposób przystępny i klarowny przedstawić świat radiestezji. Lektura pozwoli w krótkim czasie zasmakować tej niezwykłej wiedzy, którą możesz wykorzystać w praktyce. Warto nauczyć się pracy z wahadłem zwłaszcza, że wszyscy posiadamy do tego predyspozycje.

Sprawdź jak:

- wybrać wahadło
- nauczyć się nim posługiwać
- z jego pomocą zbadać mieszkanie, działkę, a nawet własny organizm
- posługiwać się specjalistycznymi wahadłami.

Skorzystaj z rad mistrza, przeprowadź badania i sam przekonaj się, jak to działa.

Cena: 29,20 zł

ISBN 978-83-7377-537-4

9 788373 775374

Patroni:

